

29. Nov. 1825

Taleren Canning, skildret af en Eng-  
lænder.\*)

Uden at have et eneste Træk af Pedanterie, Svulst eller Affectation besidder Canning mere af den sande Talekunst end nogen Anden i Huset. I Omsagnet af Evner og i Dybden af Kundskaber, isærdeleshed i philosophiske Gjenstande, staaer han under Brougham; men i alle de Egenkaber, der ere beregnete paa at blænde og vinde en oplyst Forsamling af Tilhørere, er han ham afgjort overlegen. Cannings Hoved hører blandt de skjønneste man kan see. Det udtrykker vel ikke saamegen Dybde eller Evne som mangt et andet; men der er saamegen Symmetri og Gracie, en saa fuldkommen Overensstemmelse i Udtrykket af hver Evne, og det er saa aldeles fjernet fra alt raat, lavt eller almindeligt, at Forventningen er saa stor, at hans Taler, hvis han ikke var en duelig Orator, vilde forekomme som Fabler. Men hans Manner, og almindelig talt, hans Fremstillingssmaade, er i enhver Henseende værd hans Væltalenhed. Hans Rost er ikke saa rykende høi, naar han hører den, ikke heller kan den synke ned til den sjeldne lave Tone, der synes særegen for Brougham; men den er dyb og harmonisk, og fraen i Samflang med hans aabne og mandige Udtryk, og omendskjøndt hans Action er noget mere theatralisk end det vilde være tilraadeligt for mindre begavede Talere, veed dog Ingen bedre hvorledes man passende skal forene Actionen med Talens Ord. Det Sprog, Canning anvender, er overordentlig glimrende, og hans Stil, omendskjøndt aldrig trættende, meget udarbejdet. Man kan ikke sige, et han er den Farpest og fineste Logiker; men han er i Almindelighed saa klar, og altid saa tydelig, at man folger ham med Korneiselse. Men omendskjøndt Udviklingen af hans egne Satninger lykkes ham vel, ligge hans Force kendeligen i at sørberemme og tilinfetsjøre hans Modstanderes. Han gjør dette med en Wittighed og en Livlighed, som er ægte horatsisk, og naar han slipper sin Wittigheds Yle løs imod Nogen, maa den Paagjeldende isorveien have vunden meget i Tilhørernes Agtelse, hvis han ikke i det samme viser sig for ham som en Gjenstand for Ridicule.

## En Transfmands Dom over Thorvaldsen!

I Dr. Pichots Værk: „Historical and Literary Tour of a Foreigner in England and Scotland, 2 Vols, 1825”, læses en Sammenstilling imellem den engelske Billedhugger Chantry og Canova, ved hvilken den

\* Fra „Babylon the Great: a Dissection and Demonstration of Men and Things in the British Capital, by the Author of „The modern Athens“, 2 Vols, 1825.”

Førstnævnte tilkendes Palmen. Vor berømte Landsmand Thorvaldsen omtales ved denne Lejlighed paa følgende Maade: „Thorvaldsen studerer, liig Chantry, den levende Natur; men han seer den ikke med en Datters Øje. Han besidder hverken Opfindelsesevne (eller den kraftige, værdige og naturlige Sty (!), som udmerker den engelske Billedhugger. Thorvaldsen vovede at stille sig i Sammenligning med Canova ved sin Gruppe af de tre Gratier, der imidlertid alene tiente til at betegne den Afstand, der ferner ham fra hans Rival (!!)” I hans Statue af Hertugen af Bedfords Datter vovede han ogsaa en Sammenligning med Chantry, der paa ingen Maade falt gænstig for ham.”

Carl Hoe Studsgaard.

Snekken den flyver fra Brittelands Kyst;  
Alt med den Bolgebetynger  
Voved' stolt Søemand mangen en Øyst,  
Haabet i Havn den alt bringer;  
Hjertet har Længsel og Mod har hans Bryst,  
Snekken har rafseste Binger.

Stormen alt fraaedes' det natlige Hav;  
Bingerne monne den strække;  
Planker kun er mellem Livet og Grav —  
Aa! disse Planker er' løkke;  
Spørg om den Segut dog holder sig brav!  
Fædrene Kyst vil han række.

Ikke fra Vraget bortdrage han vil,  
Førend det ganger til Grunde;  
Liden Smaabaad, som er Bolgernes Spil  
Haver alt mangen en Bunde;  
Nu er han i den — nu sætter han til —  
Sluges af fraadende Munke.

Hen mod den Egn, hvorved Hjertet end hang  
Blikket han hører — og ducker.  
Stormene sjunge hans Svanesang,  
Belgen for evigt sig lukker.  
Nu har Du Fred! Mellem Sogres og Tang  
Belgen mod Sjølund dig bugger.

Venner, som kjendte den frodige Geg,  
Frænder med Taarer paa Kinde,  
Søemand, han frelske i Bolgernes Leeg,  
Hædre den Bortgangnes Minde.  
Du, som i Liv, som i Død ham ei sveeg,  
Hisset Du skal ham gjenfinde!

P. F. Friis.